

TẬP 11

HỒI 110

Tiềm Hành¹

N

ỉnh Nam Cương, khác biệt với tất cả các ngọn núi khác ở Trung Nguyên, ít vẻ thanh bình mỹ lệ, nhiều phần uy nghi hiểm trở.

Trong màn đêm, các dãy núi sừng sững nhấp nhô liên miên bất tuyệt, trùng trùng điệp điệp, nhìn từ đằng xa, quả thật đầy vẻ im lìm chết chóc.

Quỷ Lệ khoanh tay đứng hiên ngang, ngược mắt nhìn lên, hai đỉnh núi thấp, tiếp đến một vùng đất hoang dã, rồi đột ngột mọc lên bốn đỉnh núi cao chọc trời, nối liền nhau bao quanh sơn cốc. Đằng sau bốn ngọn núi to lớn này, dưới ánh sáng mờ mờ menh mang của buổi đêm, ẩn hiện vô số bóng đen, chính là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn.

Ngay đằng trước bốn đỉnh núi hùng vĩ này là nơi tọa lạc của Phần Hương Cốc danh chấn thiên hạ.

Đêm nay sắc trời tối đen, vàng trăng mờ mờ treo tít trên cao, bầu trời thấp thoáng mấy vì sao le lói. Dưới thứ ánh lạnh lẽo tĩnh mịch này, người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, trong sơn cốc ẩn hiện mây mù, lãnh đăng phiêu hốt, như màn sương mỏng bao phủ, vừa u nhã mỹ lệ lại có phần thần bí.

Quỷ Lệ nhú mày, thu tâm mắt lại.

Đã ba ngày kể từ cái đêm mà hắc và Kim Bình Nhi, đệ tử Hợp Hoan Phái, đột nhiên phát hiện Phần Hương Cốc và người Nam man di tộc ở Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn lén lút cấu kết với nhau, và quyết định âm thầm điều tra Phần Hương Cốc. Ở vùng quan ngoại phía Nam này, ba tiếng "Phần Hương Cốc" nghe như sấm động bên tai, hai người dễ dàng dò hỏi nơi hạ lạc của Phần Hương Cốc. Tuy nhiên, để đột nhập vào cốc một cách kín đáo nhằm khám phá bí mật quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Phần Hương Cốc tọa lạc trên một vùng đất menh mông bát ngát, theo lý thuyết việc xâm nhập là không có gì khó khăn. Trên thực tế sự tình gian nan hơn nhiều, hai người dựa vào đạo pháp của mình, có thể ẩn nấp dễ dàng cả ngày lẫn đêm trong phạm

¹ Tiềm Hành: Đột Nhập.

vi Phần Hương Cốc được canh phòng bởi các đệ tử thường thường bậc trung, nhưng mỗi lần thâm nhập sâu hơn vào địa phận Phần Hương Cốc, bất luận hai người ẩn tàng thân thủ thế nào, vùng phụ cận đều đột nhiên có chuông báo động, huy động vô số đệ tử Phần Hương Cốc dò xét cẩn mật, đều là hạng nhất lưu cao thủ.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều hết sức cảnh giác, kịp thời thoái lui, nhưng dù cho hai người hành động cẩn mật thế nào, vẫn không thể tránh khỏi tiếng chuông báo động đó, hầu như là đến ngay lập tức, mấy ngày qua, vẫn không có biện pháp nào để xâm nhập, bên trong Phần Hương Cốc dường như canh phòng càng cẩn thận hơn, tăng cường phái người đi tuần tra ngày đêm không nghỉ.

Quý Lệ nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng vẫn không sao nghĩ ra được Phần Hương Cốc chung quy làm thế nào mà đoán biết được tung tích của bọn hắn, xem ra Phần Hương Cốc - một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời - quả thực là nơi ngoạ hổ tàng long.

Lúc đó, Tiểu Hôi đang nằm yên trên lưng hắn đột nhiên ngộ ngộ, khẽ kêu lên một tiếng "A!"

Quý Lệ quay lại, chỉ thấy giữa khoảng trống trong rừng, Kim Bình Nhi đang ngồi trước đồng lửa cháy bập bùng, trên tay cầm một khúc cây, một đầu khúc cây xiên một con thỏ đang nướng trên lửa. Lúc này nhìn nàng nhú đôi mày thanh tú, nhìn chăm chú vào khúc cây trên tay, trông thật khổ sở.

Quý Lệ bước tới.

Đã ba ngày hắn và Kim Bình Nhi ba lần bảy lượt xâm nhập Phần Hương Cốc, rốt cục đều thất bại, nhưng đến hôm nay quan hệ của hai người vẫn rất hòa hợp, ngoài mặt hòa thuận, nhưng thực sự vẫn có sự đề phòng lẫn nhau, cả hai đều biết kẻ kia tâm cơ thâm trầm, hạ thủ vô tình, chẳng biết liệu có bất thần hạ thủ hay không.

Đến gần đồng lửa, Tiểu Hôi ở trên lưng hắn đã nhảy xuống, Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi, không khỏi lắc đầu, tay nàng lông ngóng cầm khúc cây, thấy một cái chân thỏ đã bị cháy đen.

Hai người bọn họ đã nhiều ngày ở vùng ngoại vi Phần Hương Cốc, vùng này toàn là núi đồi, chẳng có quán trọ làng mạc nào, nhiều ngày không ăn gì, Quý Lệ còn có thể chịu đựng được chứ Kim Bình Nhi không thể chịu đựng hơn được nữa. Nàng bắt được một con thỏ, tiện tay chặt một ít gỗ thông để nướng. Họ đang ở khá xa Phần Hương Cốc nên không sợ bị phát hiện.

Chỉ bất quá, Kim Bình Nhi đạo hạnh tuy cao, nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm dã ngoại như thế này, cầm nắm không khéo léo, nên con thỏ đã bị cháy đen nhiều chỗ. Lúc này Quỷ Lệ đứng trước mặt, Tiểu Hôi ngồi xổm trên đất, một người một khỉ đều dán mắt vào cái chân thỏ cháy sém. Kim Bình Nhi đỏ bừng mặt, tử tử rút khúc cây khỏi đồng lửa.

"Chí chí, chí chí", một tràng thanh âm cổ quái vang lên, chính là con khỉ Tiểu Hôi đang ngoác miệng ra cười, nằm úp sấp trên mặt đất, cái đuôi chống ngược ve vẩy, bàn tay phải nắm chặt, đập đập xuống đất liên hồi, dường như không thể nín được, thật không ngờ nó lại có hành động lạ lùng như vậy.

Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ cùng sững người, giây lát sau họ lấy lại bình tĩnh, Kim Bình Nhi vẫn còn kinh ngạc, rồi nét mặt lướt qua một thoáng giận dữ, Quỷ Lệ cũng không hiểu tại sao con khỉ lâu nay vẫn ở bên cạnh, hiếm khi rời xa mình lấy một bước, lại học được ở đâu bản lĩnh chọc cười lạ lùng này. Hắn liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, ho khẽ một tiếng, chân trái đá nhẹ vào con khỉ lông xám vẫn đang đập loi choi dưới đất.

Tiểu Hôi lăn lông lốc như hồ rượu, kêu chí chí, lăn ra phía xa.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi mặt đối mặt, hai người càng thêm lúng túng khó xử, Quỷ Lệ nhìn khúc cây trong tay Kim Bình Nhi, đi đến ngồi lên tảng đá gần Kim Nhân, nói: "Để ta."

Kim Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Quỷ Lệ, chỉ thấy Quỷ Lệ sắc diện vẫn lãnh đạm, giơ tay ra cầm lấy khúc cây, xé bỏ phần bị cháy sém, tiếp tục nướng phần còn lại trên lửa, chậm rãi lật giở. Cách nướng của hắn khác hẳn Kim Bình Nhi, chỉ thấy trên ngọn lửa cháy bập bùng, khúc cây xoay nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn bốc lên, lan tỏa trong không khí.

Kim Bình Nhi thấy Quỷ Lệ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy, gương mặt thường ngày tái nhợt của hắn trở nên hồng hào, trong đôi mắt đen lấp lánh, chỉ có hình ảnh ngọn lửa đang nhảy múa. Như thế hắn hoàn toàn chú trọng vào việc nướng thỏ...

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, cả hai đều im lặng. Kim Bình Nhi chậm rãi nhìn sang nơi khác, cầm cành cây khô trong tay, đẩy vào trong đồng lửa đang bốc cao, lửa cháy càng mạnh, chẳng mấy chốc khúc gỗ đã cháy rụi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu "lách tách."

Trên ngọn cây phía xa xa, ngọn gió đêm thổi nhẹ nhàng, lay động tán lá tạo nên những tiếng xào xạc, khiến lòng người không khỏi rung động.

Tiểu Hôi không biết đã quay trở lại từ lúc nào, trong tay cầm mấy thứ quả dại, dường như là đã chạy ra mấy cây gần đó để hái. Nó đến gần đồng lửa, nhìn ngó bốn phía, lại gần ngồi bên chân Quý Lệ, đưa mấy quả dại vào mồm cắn mấy miếng thật to, cái đuôi dài không ngừng ve vẩy, thỉnh thoảng lại vướng vào chân Quý Lệ.

Trong bầu không khí trầm mặc, mùi thơm càng lúc càng ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng mờ tỏ đã nhỏ xuống cháy xèo xèo, nhỏ xuống lấp lánh, ngó qua đã khiến cho người ta thấy thèm thuồng, Kim Bình Nhi cũng không cưỡng được đưa mắt nhìn mấy lần.

Chỉ qua một khắc, Quý Lệ ngấm nghĩa con thỏ cắn thận rồi, thu lại cây gậy, thò tay vào bên hông, sau một hồi lục lọi lấy ra một chiếc bình nhỏ, rắc rắc chút bột trong bình lên thịt thỏ.

Kim Bình Nhi hỏi: "Đó là thứ gì thế?"

Quý Lệ mỉm cười, Kim Bình Nhi nhìn hẩn chăm chăm, không biết rằng câu hỏi của mình có ý nghĩa cay đắng và xót xa như thế nào với hẩn, chỉ nghe thấy Quý Lệ khẽ trả lời: "Chỉ là một thứ gia vị, là một tật cũ, lâu lâu lại trở lại." Hẩn ngừng lời, đưa khúc cây xiên miếng thịt thỏ cho Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi do dự, vẫn chưa đưa tay ra.

Quý Lệ nhìn sang phía khác, miệng nở nụ cười lãnh đạm, lấy tay xé thịt thỏ đưa vào miệng.

Kim Bình Nhi mặt đỏ bừng, bên ánh lửa, gương mặt của nàng trông thật diễm lệ, làm rung động lòng người, ngập ngừng một lúc đưa tay ra nhận xiên thịt, khẽ nói: "Đa tạ công tử."

Quý Lệ im lặng, quay đầu đi, tiện tay vớ lấy một quả dại trên tay Tiểu Hôi, đưa lên miệng, rồi từ từ cắn ăn.

"A!"

Đột nhiên, Kim Bình Nhi kêu khẽ, dường như đã bị thương, Quý Lệ nhảy xuống đất cùng lúc với Tiểu Hôi, thấy bàn tay đẹp đẽ của Kim Bình Nhi đưa lên che miệng, đôi mày thanh tú nhíu lại, sắc diện đầy thống khổ. Thấy bị Quý Lệ và Tiểu Hôi phát hiện, mặt đỏ bừng, ngập ngừng một lúc mới thốt nên lời: "Ta nhất thời vô ý, bị phồng..." Về cuối câu giọng nàng nhỏ dần.

Quý Lệ nghe xong, khóe miệng dường như hơi nhếch lên, nhưng thần sắc vẫn không đổi, chỉ có Tiểu Hôi đang ngồi bên chân hẩn là kêu chí chí, cười ngoác miệng đến tận mang tai, tay phải đang cầm nửa quả ăn dở cũng đánh rơi xuống đất, giơ tay như định đập xuống đất, dường như lại lặp lại điệu bộ kỳ quái lúc trước.

Kim Bình Nhi trừng mắt, trong lòng vừa ngượng vừa giận, nhưng không chờ nàng phải phản ứng, và cũng không để cho Tiểu Hôi kịp đập tay xuống đất, Quỷ Lệ đã đá nhẹ, Tiểu Hôi lăn đi mấy vòng như chiếc hồ lô.

Một lúc sau, Kim Bình Nhi nghe thấy Quỷ Lệ khẽ nói: "Súc sinh không hiểu chuyện, xin cô nương đừng giận."

Kim Bình Nhi nhìn hấn, từ từ nguôi giận, gật đầu mỉm cười, lập tức thổi nhè nhè vào miếng thịt thỏ nướng trên tay, sau đó dùng năm ngón tay bạch ngọc xé một miếng, đưa vào miệng nhai.

Vừa đưa tới miệng, Kim Bình Nhi lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, tức thời cảm thấy hương vị này có quyền lực thần bí làm cho cơ thể trở nên sảng khoái, nhẹ nhàng bay bổng, nước bọt trong miệng tứa ra, hương vị này quả thật trước đây chưa từng được nếm qua. Lớp da bên ngoài mỏng giòn, thịt bên trong mềm mại thật khoái khẩu, thêm vào gia vị thơm ngon, vị ngon thấu đến tận tâm can, thật không thể tưởng rằng món thịt thỏ thơm ngon này lại vừa được nướng bởi Huyết công tử lạnh lùng trước mặt.

Kim Bình Nhi đạo hạnh cao thâm, tâm chí kiên định, lúc này dường như quá đói bụng, không ngừng tay xé thịt, sau một lúc, ăn hết chiếc đùi thỏ, dường như đã no, bèn dừng lại, khẽ mỉm cười, nhìn Quỷ Lệ, dịu dàng nói: "Công tử quả là khéo tay, một con thỏ bình thường như vậy, mà có thể trở thành một món cao lương mỹ vị!"

Lúc này Tiểu Hôi đã chạy về, nằm trước mặt Quỷ Lệ, đôi đồng tử linh động không ngừng chuyển động, lúc nhìn Quỷ Lệ, lúc nhìn Kim Bình Nhi.

Quỷ Lệ khẽ đáp: "Chỉ là chút tài mọn, khiến cô nương phải chê cười."

Kim Bình Nhi mỉm cười, đôi lông mày thanh tú giãn ra, mắt lấp lánh như sóng nước, dịu dàng nói: "Cả đời ta, chưa bao giờ ăn được thứ thịt thỏ ngon như vậy!"

Quỷ Lệ lãnh đạm cười, toan nói gì đó, toàn thân rung động, ánh mắt thần thờ.

Những lời nói ấy, âm thanh dịu dàng ấy, vẻ mặt rạng rỡ duyên dáng, chợt trào dâng trong tâm trí. Ánh sáng yếu ớt buổi đêm lập lòe như ma trơi, làn gió đêm lành lạnh, lồng ngực hấn chợt đau nhói, như biển cả giận dữ cồn cào cuộn sóng.

Vào một thời khắc trong dĩ vãng, hấn cũng đã từng nghe những lời này.

Dĩ vãng xa xưa đã bao nhiêu năm rồi, đột nhiên quay trở lại.

Bên dòng suối nhỏ, ánh sáng lập lòe, dáng vẻ yêu kiều, gió thổi nhè nhẹ...

Không Tang Sơn, phía sau núi, có hai người vừa thoát ra khỏi tử địa, đang ngồi bên đống lửa, cũng đang nướng thỏ.

Vẻ mặt rạng rỡ, y phục ướt lướt thướt, hình bóng ngập tràn trong tâm trí hắn, khiến hắn không thể kiềm chế được, thân hình khẽ rung động.

Bích Dao...

"Thật là ngon, cả đời ta món ngon nhất từng ăn là con thỏ này do người nướng."

Những lời nói năm ấy, vang vọng trong tâm trí hắn, như chiếc gai nhọn từ từ đâm vào tim hắn.

...

"Công tử, công tử!" âm thanh ngạc nhiên vang lên bên tai hắn, đưa hắn quay trở lại với thực tại.

Kim Bình Nhi không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh hắn, tay trái vẫn cầm khúc cây, tay phải không biết từ lúc nào đã thu lại vào trong ống tay.

Quỷ Lệ trầm mặc, thở dài, trấn định tâm thần, lập tức nói: "Ta không sao."

Kim Bình Nhi nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt không ngừng lay động, nhẹ nhàng nói: "Công tử, vẻ mặt công tử nhợt nhạt quá, có chuyện gì vậy?"

Quỷ Lệ nhìn thẳng vào mắt Kim Bình Nhi, mỉm cười héo hắt, nói: "Ta có thể có vấn đề gì chứ?"

Kim Bình Nhi nhìn hắn, tinh quang ẩn hiện trong mắt cũng dần dần biến mất, trên mặt hiện lên vẻ yêu kiều, mỉm cười nói: "Công tử không việc gì là tốt rồi."

Quỷ Lệ tâm trạng đột nhiên trở nên phiền muộn, nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, định nói gì đó, nhưng Tiểu Hôi ngoan ngoãn ở bên cạnh, đột nhiên cử động, quay đầu nhìn lại.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều có cảm giác, cùng đứng lên, nhìn về phía nam, chỉ thấy nơi đường chân trời, nơi Phần Hương Cốc không bị núi non trùng điệp che khuất, đột nhiên có một tiếng thánh thót vang lên, một đạo hồng quang vọt lên, sau khi sáng rực cả một vùng trời, từ từ rơi xuống.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cùng lúc mắt sáng lên.

oOo

Trong Phần Hương Cốc, bởi màn đêm dày đặc mọi thứ đều chìm vào đêm tối, chỉ có ánh đèn lập lòe, được thắp sáng từng ngọn một.

Tiếng người nói như gần như xa, xen lẫn không ít tiếng mắng chửi tức giận đã phá vỡ bầu không khí ban đêm yên lặng, càng lúc càng rõ hơn. Một lúc sau đã biến thành tiếng ồn ào huyền ảo, tiếng gầm rú gào thét của dã thú hòa trộn lẫn át tiếng quát mắng phần nộ, từ phía cửa cốc truyền đến.

Chẳng mấy chốc, tiếng chém giết truyền đến, cùng lúc này, tiếng chuông báo động réo rất ngân vang khắp trong sơn cốc. Trong đêm này, không ngờ lại có có cường địch tấn công Phần Hương Cốc.

Lặng lẽ đột nhập, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi ẩn nấp trên một ngọn núi khác, nhìn về phía lối vào Phần Hương Cốc đang sáng rực ánh đèn, đúng lúc đang định xông vào thám thính, thì thấy nhiều cao thủ đang vội vã lao tới cửa cốc, trong lòng cũng thấy giật mình e ngại.

Cao nhân phương nào mà lại có gan lớn dám mạo phạm đến Phần Hương Cốc, một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời? Hai người vốn là hai nhất lưu cao thủ Ma Giáo, đối mặt với Phần Hương Cốc cao thủ ẩn nấp như mây, mà còn chưa tìm được cách nào xâm nhập vào bên trong.

Đúng lúc hai người tới địa phận Phần Hương Cốc, Kim Bình Nhi không kìm được khẽ hỏi Quỷ Lệ: "Công tử có phải là người thuộc dòng dõi Quỷ Vương?"

Quỷ Lệ tất nhiên là phủ nhận, trong lòng đang nghĩ ngợi, thực sự vẫn nghĩ không ra trong thiên hạ ngoại trừ Ma Giáo, còn có thể lực nào đủ sức làm được việc này?

Tận mắt nhìn thấy trong đêm ở Phần Hương Cốc, tiếng người huyền ảo, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng vốn có, không chỉ dừng ở cửa cốc, sự tình xem ra không lắng dịu đi mà còn có phần trầm trọng hơn.

Quỷ Lệ nhìn Kim Bình Nhi khẽ nhú mày, hiện tại đúng là cơ hội ngàn năm có một, Quỷ Lệ khẽ bảo Kim Bình Nhi đang đứng bên cạnh: "Ta vào thôi."

Kim Bình Nhi gật đầu, nhưng nàng nhìn Quỷ Lệ, chậm rãi nói: "Ta cũng rất hứng thú với việc thâm nhập Phần Hương Cốc, sao chúng ta không đi xem xét xung quanh trước thay vì xông bừa vào?"

Quỷ Lệ do dự một lúc, lắc đầu rồi nói: "Cô nương ở lại, ta sẽ thâm nhập vào sâu trong Phần Hương Cốc để dò xét."

Kim Bình Nhi trong bóng tối dường như thở dài, lập tức nói: "Cũng được, công tử hãy bảo trọng."

Quý Lệ ngạc nhiên, hai từ "bảo trọng" phát ra từ miệng Kim Bình Nhi quả thật nghe lạ tai, nhưng Kim Bình Nhi trước vẻ mặt của hắn chỉ cười khẽ, thân hình khẽ lướt nhanh, một lúc sau đã biến mất trong màn đêm.

Quý Lệ nhú mày, ánh ngạc nhiên trong mắt nhanh chóng biến mất.

oOo

Phần Hương Cốc từ khi lập phái cho đến bây giờ về lịch sử không thể so với Thanh Vân môn hay Ma Giáo, nhưng cũng đã tồn tại được tám trăm năm. Quý Lệ trong màn đêm dày đặc lặng lẽ thâm nhập, trước mắt là điện đài lầu các nằm rải rác khắp nơi. Phong cách kiến trúc này, tuy gần gũi với phong cách kiến trúc ở Trung Nguyên, nhưng đôi chỗ, như ở mái hiên cửa sổ, thường thấy chạm khắc hình mãnh thú, là những thứ mà kiến trúc ở Trung Nguyên không có. Rõ ràng là trong tám trăm năm tồn tại, Phần Hương Cốc đã chịu ảnh hưởng của phong tục vùng biên thùy phía Nam này.

Tại nơi cửa cốc vẫn còn huyền ảo, thường ngày Quý Lệ và Kim Bình Nhi đau đầu nhức óc về tiếng chuông báo động, lúc này vẫn không ngừng kêu. Hắn cẩn thận lui vào nơi ẩn nấp, sau một tảng đá lớn. Kẻ xâm nhập lần trước đã qua lại đây nhiều lần, nên tiếng chuông vẫn không ngừng kêu.

Lúc này hắn chỉ chú ý phía xa, nơi mà tiếng chuông chỉ văng vẳng, trước mặt tảng đá cao ba trượng, là một ngôi nhà xây cất theo kiểu thông thường, đó hẳn là nơi ở của các đệ tử Phần Hương Cốc.

Quý Lệ hít một hơi dài, thân hình núp trong bóng tối, nhìn quanh, nơi đây thật yên tĩnh và biệt lập, không còn nghe thấy tiếng người lao xao. Dường như các đệ tử Phần Hương Cốc ở các phòng đã bị triệu đến nơi cửa cốc.

Vào lúc yên tĩnh lạ kỳ này, Quý Lệ chậm rãi tiến vào.

Một bước, hai bước...

Quý Lệ đi rất chậm, đi liền năm bước, nhìn quanh đề phòng như thường lệ.

Nhưng trên gương mặt Quý Lệ, vô cùng nghiêm trọng, bởi vì khi những lần xâm nhập trước, khi hắn bước đến bước thứ sáu là đã bị chuông báo động phát hiện.

Hắn nhìn quanh một cách thận trọng, thấy xung quanh không có gì đáng ngại nữa.

Một lúc sao, hắn chậm rãi bước bước thứ sáu.

"Đình!"

Dường như ngay lúc hắn đặt chân xuống mặt đất, tiếng chuông vang lên inh ỏi, nhanh chóng truyền ra xung quanh.

Quý Lệ sững người, trong lòng bưng bưng tức giận, cách phòng bị này của Phần Hương Cốc thật tinh quái, hắn chưa thực sự khám phá được, quả thật rất lạ kỳ.

Nhưng hôm nay tình thế đã khác, mặc dù Quý Lệ đã bị phát hiện, nhưng ở phía xa âm thanh đánh nhau âm ỉ, làm cho tiếng chuông bị chìm lấp.

Quý Lệ lập tức đảo mắt nhìn khắp bốn phía, lập tức phi thân, hướng về phía căn phòng đằng sau, đó là nơi mà tiếng chuông không ngừng vang lên, chắc hẳn là nơi ở của đầu não.

Lúc này, vẫn ngoan ngoãn nằm trên lưng Quý Lệ, chợt Tiểu Hôi kêu khe khẽ, Quý Lệ bèn quay đầu lại nhìn Tiểu Hôi.

Ánh trăng mờ ảo âm u, bóng Quý Lệ đổ dài, Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên chí chí, sau đó trên con mắt nằm ở trán của nó, màu sắc trở nên thâm sâu khôn tả.

Không đợi Quý Lệ đáp trả, dường như có biến cố gì khiến Tiểu Hôi đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt nó đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng quái lạ, ẩn chứa những tia đỏ.

"Chí chí, chí chí."

Tiểu Hôi đột nhiên chỉ vào góc tường một căn phòng nằm ở phía xa.

Quý Lệ ôm lấy Tiểu Hôi, lúc này đã nặng lên khá nhiều, khẽ nói: "Sao thế, Tiểu Hôi?"

"Chí chí, chí chí."

Tiểu Hôi miệng kêu liên hồi, tay vẫn chỉ về hướng căn phòng kia, cùng lúc đó ánh sáng vàng phát ra từ mắt yếu dần.

Quý Lệ nhíu mày, gật đầu, ngay lập tức đặt Tiểu Hôi lên lưng, phi thân về hướng căn phòng Tiểu Hôi chỉ.

Trong góc tường âm u, thoảng có mùi rêu ẩm mốc, Quý Lệ tìm kiếm cẩn thận, nhanh chóng phát hiện ra một cái hố nhỏ dài nửa xích trên mặt đất.

Trong mắt hắn chẳng có gì khác thường, hắn thò tay vào, nhanh như chớp đút vào một cái miệng, một lúc sau trong hố đột nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ, lập tức ngừng ngay, và gần như cùng lúc, tiếng chuông kêu vang vọng cũng đột nhiên ngừng.

Quý Lệ khước miệng nhếch lên vẻ vui mừng, chậm rãi rút tay ra, trong tay hắn nắm một con vật lạ, giãy giụa một lúc rồi ngừng.

Con vật lạ này có bộ da màu xám, cao khoảng ba xích, thân mình có hình cánh cung, lưng thẳng, đầu đuôi đều dài, cặp mắt như hai hạt đỗ đen. Nhưng kỳ lạ nhất, con vật này có cái mũi cực dài, đến nửa xích, đầu mũi cực dày, trông giống như con lợn nuôi trong nhà.

Quý Lệ hắng giọng, lập tức nói khẽ: "Không còn nghi ngờ gì, ta đã nói dù làm cách nào cũng không ẩn nấp được, hóa ra là có loại lợn lông xám¹ này nấp trong hố."

- o O o -

¹ Tác giả chú:

(*): Trích trong "Thần Ma Chí Dị", chương "Linh Thú": Lợn lông xám (Hôi đồn): có mũi dài, tai lớn, ăn kiến và rễ cây, ngày ẩn nấp, ban đêm mới ra ngoài, còn gọi là lợn đất.

Hệ chú: trích trong "Hiện đại động vật":

Lợn đất (Thổ đồn): thú có vú, ở Phi Châu gọi là thú ăn kiến, thân thể cường tráng, dài khoảng 140 cm, không có răng cửa và răng nanh, ăn mối cũng như ăn kiến bằng lưỡi. Sinh sống ở Nam Phi và Trung Phi, xuất hiện và biến mất ở vùng đồi núi và bán thảo nguyên, khả năng đào đất tốt, ngày trốn trong hố, đêm ra ngoài kiếm ăn. Rất nhút nhát, thính giác linh mẫn dị thường, dựa vào khứu giác để kiếm ăn, khả năng đánh hơi cao gấp 10 lần loài chó.